

Soitti Kreeta kanteletta,
iloansa ilmaiseksi
kotona kotiväelle
alla orsien omien,
sekä tullen tuttavien,
miesten, naisten naapureista.
Siitä ei elämä parannut,
leipä laulaen levennyt,
kotisoitolla kohennut,
vaateparsa vaurastunut.
Mutta huolet huojenteli
Kreeta soitolla somalla.
Koki sitten Kokkolassa
Kreeta kantelen keralla
soittoa rahanalaista,
ankeata ansiota.
Meni outojen oville,
kysyi soiton kuulijoita.
Lauhtui mielet laulajalle,
korvat kuulolle rupesi.
Ihmiset ihastelivat
värsyjä vähäväkisen.
Rikas ruplankin ojensi,
köyhän antina kopeekat.
Kantoi Kreeta kanteletta,
kahta lastansa talutti
tiellä ensi tienestinsä,
uuden taipalen alussa.
Tuntui tiensä mieron tieltä,
itkuvirttä virkkoi mieli:
Miten on laita lapsieni,
huono hoito kun kotona?
Äiti vierasten ovilla
elätusta etsimässä,
niin kuin lintunen pojille,
suhun pienten, siivetönten.
Eihän kannel kauheasti
paina kantajan käsissä.
Kuorma kahta kauheampi
sydämässäni syvällä.
On kuin kelkassa kiviä
selkä köyryssä vetäisin.
Vaan on mulla muistajani,
kantajalla kaitsijani.
Minä luotan Luojan päälle,
Hän on lohtuna minulla.

Kreetta Haapasalon ensimmäinen soittomatka

Kirjoittanut Urpo Nuorva

Vaaroissani vartijana,
mahti matkalla kotihin.